

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. : станом на 06 жовтня 2017 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40 – 44. – Ст. 356.
2. Проблеми захисту авторських прав в інтернеті / Аврамова О.Є., Разіна О.І. // Вісник НТУ «ХПІ». Серія: Актуальні проблеми розвитку українського суспільства. – Харків: НТУ «ХПІ», 2013. – № 6(980). – С. 26-29.
3. Холіна А.Г., Тюльченко І.К. Проблеми захисту інтелектуальної власності в Інтернеті.
4. Інтернет. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D0%BD%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%B5%D1%82]
5. Шемшученко Ю.С., Большицький Ю.Л. Інтелектуальна власність в Україні: проблеми теорії і практики: зб. наук. статей / За ред. Ю.С. Шемшученко, Ю.Л. Бошицького. – К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2002. – 424 с.
6. Гуменюк О., Арданов О. Плагіат та інші актуальні проблеми реалізації авторського права у діяльності засобів масової інформації // Інтелектуальна власність. – 2009. – № 5. – С. 13-21.
7. Захист авторського права у мережі Інтернет: адміністративно-правовий. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу [http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/54758/%C2??history=0&pfid=1&sample=20&ref=0]
8. Проблеми захисту авторських прав в Інтернеті. [Електронний ресурс]. – Режим доступу [http://www.kpi.kharkov.ua/archive/наукова_періодика/vestnik/Актуальні%20проблеми%20розвитку%20українського%20суспільства/2013/6/ПРОБЛЕМИ%20ЗАХИСТУ%20АВТОРСЬКИХ%20ПРАВ%20В%20ІНТЕРНЕТІ.pdf??history=0&pfid=1&sample=4&ref=0]

Кир'янова Вероніка Олегівна,
курсант другого курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАВО ДИТИНИ НА ЖИТТЯ

Життя зароджується з моменту запліднення – це означає, що з перших хвилин дитина має право з'явитися на світ.

Відповідно до статті 6 Конвенції про права дитини, прийнятої Генеральною Асамблеєю ООН 20 листопада 1989 року держави-учасниці визнають, що кожна дитина має нероздільне право на життя. В Конвенції сказано «дитиною» є кожна людська істота до досягнення 18-річного віку, якщо за законом, застосовуваним до даної особи, вона не досягає повноліття раніше. У Сімейному кодексі України вказано, що «правовий статус дитини має особа до досягнення нею повноліття». Тобто, національне законодавство так само як, і законодавство України не дають поняттю «дитина» чіткого визначення[1].

Якщо розглянути частину 2 ст. 25 Цивільного кодексу України, право на життя дитина як цивільна правоздатна фізична особа має з моменту її народження. Втім правові норми не дають чіткого визначення поняття «народження» як моменту, з якого у дитини виникає право на життя. На практиці народження фіксується відповідними медичними органами у момент відокремлення життєздатного плоду від організму матері. І саме з цього моменту народжена «фізична особа» набуває всю сукупність прав і обов'язків, включаючи і право на життя [2].

Актуальність даної теми обумовлена як чисельністю дітей у державі, так і тією роллю, яку вони відіграють в її житті. Саме від дітей залежать кількісні і якісні характеристики не тільки сьогоденного, але й майбутнього населення, його соціально-демографічна структура і соціально-психологічні особливості.

Порушивши дане питання на законодавчому рівні політики намагаються реалізувати невід'ємне право ненародженої дитини на життя, особливо коли вона має всі характеристики, якими володіє дитина після народження.

Чинним законодавством встановлюється, що штучне переривання вагітності, якщо воно не перевищує двадцяти тижнів, може здійснюватися за бажанням жінки у закладах охорони здоров'я. У випадках, встановлених законодавством, штучне переривання вагітності може бути проведене при вагітності від дванадцяти до двадцяти двох тижнів. Перелік обставин, що дозволяють переривання вагітності після двадцяти тижнів вагітності, встановлюється законодавством [2].

Розглянувши дитину як біологічну особу, саме лікарі правильно дають картину розвитку плоду в утробі матері. У ненародженої дитини через 70 днів є всі характеристики, якими володіє дитина після народження, тому якщо б ця дитина з'явилась на світ, ми б її визнали дитиною з тим самим правом на життя. Жінка, яка перериває вагітність, свідомо позбавляє життя дитину, яка має всі ознаки новонародженої. Тому, політиком Голубовим Д.І. в березні 2017 року було порушено питання заборони абортів та проведення їх лише у виняткових випадках визначених законодавством [3].

На сьогоднішній день офіційна статистика абортів в Україні дає страшні картини вбивства ненароджених дітей. Так, за рік офіційно зареєстровано 200 тисяч абортів, що перевищує європейські показники на 17% [4].

Штучне переривання вагітності – вбивство біологічно сформованої істоти, дану тему потрібно розглянути законодавчо та проаналізувати, адже кожна дитина має право на життя. За статистикою, в Україні більше 2 тисяч дітей не з'явилися на світ через штучне переривання вагітності жінками поза межами закладів охорони здоров'я, а це і є найстрашнішим показником [5].

Кожна дитина, не важливо народжена вона чи ні, приходить у цей світ зі своїм завданням. Дитина індивідуальна і вона має право пізнати цей світ. Саме тому на сьогоднішній день постало питання заборони абортів та проведення їх лише у виняткових випадках, визначених законодавством.

У статті 291 Цивільного кодексу України чітко встановлено медичні покази до переривання вагітності. Стосуються вони як жінки, так і плоду. Аборт рекомендований (виправданий), коли у жінки є важкі соматичні захворювання. Тоді вагітність може загрожувати життю жінки. Це перенесена під час вагітності краснуха, ВІЛ, важкі форми туберкульозу, злоякісні новоутворення, хвороби ендокринної системи, розлади психіки та поведінки, шизофренія. Або ж у дитини – вади розвитку, несумісні з життям чи такі, що ведуть до глибокої інвалідності [2].

Крім цього народним депутатом Голубовим Д.І. подано на розгляд Верховної Ради законопроект, який дозволяє робити аборти тільки в разі згвалтування чи загрози для життя матері. В Цивільному кодексі пропонується закріпити норму про те, що ненароджена дитина має право на життя з моменту його зачаття і не може бути його позбавлена, крім випадків, передбачених законодавством. Також, внести зміни в Кримінальний кодекс і посилити покарання за проведення абортів в невстановленому порядку. При цьому пропонується карати позбавленням волі на строк від трьох до семи років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років за незаконне проведення абортів[6].

Таким чином, можна зробити висновок про те, що визначення моменту, з якого ембріон може бути людиною, повинно спиратися на наукові дані про людину взагалі, та на її природне право. Пропонуємо більш чітко сформулювати умови, за наявності яких буде дозволений аборт (наприклад: загроза життю матері, несумісні з життям вади ненародженого, згвалтування). Я погоджуюсь з думкою депутата Голубовим Д.І. адже, з вище зазначеного можна стверджувати, що людський ембріон є фізичною особою, тому є суб'єктом права і відповідно, права на життя.

Бібліографічні посилання:

1. Конвенція про права дитини прийнята резолюцією 44/25 Генеральної Асамблеї ООН від 20 листопада 1989 року стаття 1.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. : станом на 06 жовтня 2017 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – стаття 281-291. – Ст. 101-104.
3. Правовий статус дитини – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mir.zavantag.com/pravo/10715/index.html?page=6>
4. Офіційна статистика абортів в Україні – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [Nevs.church.ua/2016/05/16/kilkist-abortiv-v-ukrajini](http://nevs.church.ua/2016/05/16/kilkist-abortiv-v-ukrajini)
5. Аборти – «за» чи «проти» – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://te.20minut.ua/Podii/aborti--za-chi-proti-10550484.html>
6. Пропозиція заборони абортів за бажання жінки – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pravo-ukraine.org.ua>

Мостіпан Юлія Олексіївна,
курсант першого курсу ФПФПД
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Валєєв Руслан Гельманович,
кандидат педагогічних наук,
старший викладач кафедри тактико-
спеціальної підготовки Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

ДОБІР НА ПОСАДУ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО В АСПЕКТІ ПІДГОТОВКИ КАНДИДАТІВ

Проблеми та перспективи покращення і розвитку підготовки працівників органів внутрішніх справ та їх професійного відбору завжди були актуальними і залишаються злгоденними сьогодні. Особливо ці проблеми стали актуальними в процесі розбудови правової, демократичної та соціальної держави, що вимагає проведення змін у структурі та принципах роботи її